

DISCURS DE GRACIES DEL MEMBRE DEL JURAT, D. LLUIS NICOLAU D'OLWER

SENYORA:

EXCEL·LENTÍSSIM SENYOR:

SENYORES I SENYORS:

Es amb veritable emoció que vinc a dirigir-vos la paraula i no gosaria de fer-ho si no fos per la inexorable consuetut floralasca que vol que el Parlament de gràcies vagi a càrrec d'un membre forà del Consistori. No'm negueu la vostra benvolença, car hi ha un motiu que m'ha de valer de mèrit davant dels vostres ulls: la meua amor a Mallorca.

I em vé molt de lluny, senyors, aquesta amor. Una de les disciplines literàries a que especialment he dedicat el meu estudi és la història de la literatura catalana. Sabeu com se'm despertà? Quinze anys enrera llegint en l'edició d'En Jeroni Rosselló aquella selva d'exemples i alegories que és el *Felix* de Ramon Lull, comencí d'interessar-me per la figura del coratjós atleta de la Creu, el visionari de Randa, l'permità de Miramar... llegia a l'ensem les gestes de la Conquesta, narrades amb homèric llenguatge pel rei En Jaume, i tot me feia créixer el desig de conèixer la vostra illa—atzur i or.

Hi vinguí tot d'una... i tant m'encativà la sirena, que ja és aquesta la quarta vegada que retorn a sos braços.

Jo he recorregut a peu, en devot romiatge d'amor, la vostra serra

esquerpa cadena de puig gegantins

i la vostra plana, que tant recorda el Camp de Tarragona; jo m'he banyat en les vostres cales, acullidores i amagades com un tàlem furtiu, i en els vostres gorcs, turqueses i maragdes encastades en la roca; jo m'he passejat pels vostres jardins, que ens parlen del Laci i de Florència, i he experimentat l'horrible pesombre de la visió dantesca de les coves... En la vostra illa he fruit hores de les més dolces de la meua vida, i en ella soc rebut per braços amicals, que responen abraçada amb abraçada.

Per tot aixó l'estim a la vostra illa, i per tot aixó us prec d'escoltar-me amb benvolença.

En Miquel dels Sants Oliver ens parlava suara —per boca d'En Joan Alcover— de l'antiga germanor entre els mallorquins i els catalans de les dues primeres generacions de la Renaixença literaria.

Aquesta germanor seguí perdurant i encar perdura: les obres de N'Alcover, d'En Costa i Llobera i de N'Alomar editades a Barcelona, em guarden de mentir. I fixant-nos no més que en els tres darrers mesos, veiem que «La Revista», de Barcelona, publica la *Cançó d'ahir*, volum de poesies del meu fraternal amic En Miquel Ferrà; veiem que l'Institut d'Estudis Catalans edita la fidelíssima i àgil versió de la *Mireia* de Na Maria Antonia Salvà, on es confonen en una sola llum el sol de Provença i el sol de Mallorca; veiem qu'aquests dies mateixos les prempses de la Ciutat dels Contes gemeguen de voler multiplicar la magna versió de Virgili de Mn. Riber, monument de les nostres lletres.

I aquella germanor de què us parlava continuarà, perquè un igual esperit—que no vol dir absorció, sino germandat—batega en els poetes de la novíssima generació, la que avui llorejada pel Consistori i aclamada per tots vosaltres ha rebut consagració de poètic mestratge en aquesta sala.

Siguin els que la Providència vulla els destins polítics i econòmics de l'Estat, la nostra germanor continuarà sempre, car ella es basa en un fet indestructible: la comunitat de llengua.

Jo no dubto qu'eserà possible de vegades que'ls interessos materials de Mallorca i Catalunya no siguin exactament els mateixos. ¡Quantes vegades fins dintre d'una Ciutat—com nostra Barcelona per exemple—també són oposat els interessos d'un barri als d'un altre i no per ço es trenca l'harmonia ni la solidaritat ciutadana! Però els nostres interessos espirituals—com no fa gaire ens ho retreia el nostre President—seràn sempre els mateixos. Al que vulla contraposar Catalunya i Mallorca, si és un miop que Déu l'illumini... però si és un traïdor que'l poguem veure com el Dant vegé Bertràn del Born en càstic d'haver sembrat la discòrdia en la família rial anglesa, que